

*Dėkojame visiems, dalyvavusiems konkurse.
Žemiau spausdiname konkurso nugalėtojos Beatričės Jaraitės
rašinėį.*

*Beatričė Jaraitė,
6 klasė, Zapyškio pagrindinė mokykla*

Zapyškio bažnytėlės istorija

Aš esu sena Zapyškio bažnytėlė. Pastatė mane dar 1530 metais. Pašventino Šv. Jono Krikštytojo vardu. Bet dėl kilusio maro XVI amžiuje buvau visų apleista ir niekam nereikalinga. Daug šimtmečių kiūksojau viena ir liūdna, ir tik senelis Nemunas nepailsdamas liūliavo savo lopšines, šiek tiek pralinksmindamas mane.

Galiausiai XVII amžiuje mane suremontavo. Aš buvau tokia laiminga, nes vėl mane lankė žmonės! Beje, tada aš buvau maža ir jauna bažnyčia, ir mišių metu netilpdavo visi tikintieji, todėl žmonės pastatė priestatą. Tada jau buvau didesnė ir į mano vidų mišių metu tilpo visi aplinkinių kaimų žmonės.

Labiausiai XVII amžiuje mane suremontavo. Aš buvau tokia laiminga, nes vėl mane lankė žmonės! Beje, tada aš buvau maža ir jauna bažnyčia, ir mišių metu netilpdavo visi tikintieji, todėl žmonės pastatė priestatą. Tada jau buvau didesnė ir į mano vidų mišių metu tilpo visi aplinkinių kaimų žmonės.

Labiausiai XVII amžiuje mane suremontavo, kuris 1812 metais keliaudamas panemune į Kauną, sugalvojo mane paversti arkliedėmis! Laikė savo arklius pačioje mano širdyje, o tie, nenaudėliai, apgraužė mano altoriaus groteles, išmynė mano grindis, išmurzino sienas ir tokią suniokotą mane paliko... Jaučiausi tokia pažeminta... Todėl buvau dėkinga miestelio gyventojams, kurie surinko lėšų ir iš naujo perdengė mano stogą, sutaisė vargonus, pabaltino vidaus sienas, pastatė naują varpinę. Aš vėl galėjau su šypsena ir begaline meile žmonėms gyventi, svajoti ir mylėti tuos žmones, kurie kiekvieną sekmadienį pas mane ateidavo.

Po kelerių metų mane vėl uždarė ir šį kartą oficialiai. Caro valdžiai nepatiko lietuviškos bažnyčios. Likau vėl visiškai viena, nusiminusi. Po kurio laiko išardė mano varpinę bei šventorių ir nemažą dalį mano medžiagų panaudojo naujos bažnyčios statybai. Dabar, kai skamba jos varpai, man gelia širdį, nes žinau, kad tie varpai kažkada skambėjo man ir mano mažo miestelio žmonėms.

Kol dar nebuvo pastatyta Kauno hidroelektrinė, aš dažnai kentėdavau nuo Nemuno potvynių. Po kiekvieno potvynio būdavo šalta ir drėgna. Nuo drėgmės pradėjo irti mano sienos, į šoną įsimetė kažkoks dieglis, kuris plėtėsi nuo pamatų iki pat stogo. Nukentėjo mano išorė ir vidus, ištrupėjo gražiosios freskos, susirgo net mano skambieji vargonai, kurių jausmingas gaudesys tiek amžių glostė visų ausis ir širdis... Pats baisiausias potvynis buvo 1946 metais. Potvynio ledai sužalojo mano sienas, kurių plotis vietomis buvo net iki metro. Ledo gabalai lipo pro mano langus... Maniau, kad mirsiu nuo šalčio, drėgmės ir baimės. Tais metais ledai Nemune ištirpo tik per Joninių šventę. Ir šiandien mano vidaus sienose matoma potvynio žala, daugelis vietų yra užmūrytos. O aš dar ir dabar jaučiu to baisaus įvykio pasekmes.

Anksčiau, prieš potvynius, šalia manęs stovėjo labai daug namų, bet kai potvyniai darėsi vis stipresni, žmonės persikraustė gyventi ant kalno, kur pradėjo gyvuoti nauja gyvenvietė. Stovėjau viena ir vėjas draskė man širdį. Į mišias ateidavo vis mažiau žmonių. Jaučiausi vieniša, sena, niekam nereikalinga. Jau buvau susiruošusi taip ir numirti, bet 1954–1955 metais mane vėl pastebėjo, suremontavo, tarsi prikėlė naujam gyvenimui! Buvo parengtos vandeniui nepralaidžios šventoriaus tvorėlės, padažytos sienos, sudėti langai, parengti apsauginio pylimo projektai. Aš vėl buvau kažkam reikalinga!

O visi neseniai man netgi uždengė naują stogą ir pakeitė supuvusias lentas. Dabar kiekvienas, pravažiuojantis pro Zapyškį, grožisi manimi. O ir aš jaučiuosi jaunesnė...

Konkurso nugalėtojai įteikiamas dovanų kuponas dviems asmenims apsilankyti Pagonijos pramogų parke.